

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem dnia 13 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi po rozpoznaniu sprawy z wniosku M. Ł. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. zasiłek chorobowy na skutek odwołania M. Ł. od decyzji z dnia 3 marca 2016 roku w sprawie numer (...) uchylonej decyzją z dnia 18 kwietnia 2016r. nr (...), zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, że wnioskodawczyni M. Ł. ma prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia chorobowego i wypadkowego za okres od dnia 1 listopada 2015r. do dnia 19 marca 2016r oraz zasądził od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na rzecz wnioskodawczyni M. Ł. kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe orzeczenie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

M. Ł. szukając pracy przez internet znalazła ofertę pracy w (...) sp. z o.o. w Ł. poprzez agencje pracy (...) sp. z o.o. w Ł.. Rozmowę w sprawie pracy odbyła z A. W.. W dniu 14 września 2015r. dano jej do podpisania umowę zlecenia z (...) sp. z o.o. w Ł.. Poinformowano, że umowy będą zawierane na okresy miesięczne. Wskazano także, że praca jest zmianowa, a zmiany są od 6.00 do 14.00 i od 14.00 do 22.00.

W dniu 14 września 2015r. wnioskodawczyni zgłosiła się do (...) sp. z o.o. w Ł., gdzie odbyła szkolenie wstępne w zakresie bhp i stanowiskowe oraz została zapoznana z ryzykiem zawodowym. Dysponowała orzeczeniem lekarskim stwierdzającym brak przeciwwskazań do wykonywania czynności kompletacyjnych towarów.

Przełożoną wnioskodawczyni była J. P., która pełniła funkcję brygadzystki. Praca odbywała się wg grafiku. Zasadniczo pracowała jednego dnia rano, a drugiego po południu. Były podpisywane listy obecności. Na początku wnioskodawczyni skanowała towar, pakowała go do wysyłki.

Pracę rozdzielala i kontrolowała J. P.. Wydawała także polecenia magazynierom. Wydawała polecenia i kontrolowała pracę wnioskodawczyni.

J. P. jest zatrudniona w firmie (...) sp. z o.o. w Ł. na stanowisku brygadzystki. Magazynierzy zatrudnieni są zarówno na podstawie umowy o pracę, jak i umowy zlecenia. Wszyscy magazynierzy bez względu na rodzaj umowy wykonują te same czynności.

Pracownicy są przyporządkowywani do konkretnych grup, konkretnej zmiany, na której jest brygadzista i lider.

M. Ł. w dniu 1 października 2015r. podpisała kolejną umowę zlecenia z (...) sp. z o.o. w Ł. na wykonywanie kompletacji towaru w (...) sp. z o.o. w Ł. na czas od 1 października 2015r. do 31 października 2015r. W dacie zawarcia umowy wnioskodawczyni miała 25 lat i studiowała w trybie zaocznym. W umowie ustalono stawkę wynagrodzenia 11 zł za godzinę.

Z dniem 1 października 2015r. wnioskodawczyni została zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń emerytalnego, rentowego i wypadkowego oraz dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego.

Czynności kompletacji towarów wnioskodawczyni wykonywała w magazynie, w którym znajduje się wielopoziomowy system składowania. Jest tam obsługiwany klient formy (...) sp. z o.o. - Zakłady (...) sp. z o.o. Asortyment tego klienta stanowi również odzież magazynowana przy wykorzystaniu urządzenia do transportowania odzieży (...). W dniu 19 października 2015r. wnioskodawczyni przysłała do pracy na godzinę 14.00. Funkcję brygadzysty pełniła wówczas J. P.. M. Ł. wykonywała wówczas czynności kompletacji towarów wg zapisu umieszczonego w skanerze na I poziomie wielopoziomowego systemu składowania. Około godziny 18.00 wnioskodawczyni podczas pobierania towaru obsunęła się lewa noga poza krawędź podłogi i zsunęła między podest techniczny a belki konstrukcji. Wówczas A. B. usłyszała krzyk wnioskodawczyni. Pobieгла w stronę dochodzącego głosu i zobaczyła wnioskodawczynię, która znajdowała się w końcowej części podestu technicznego z lewą nogą opuszczoną ku dołowi, prawą stopą zaparta

była o metalową belkę konstrukcji wielopoziomowego systemu składowania, wspierała się na obu rękach na belkach konstrukcji wielopoziomowego systemu składowania. A. B. wyciągnęła wnioskodawczynię z przestrzeni między belkami konstrukcji. O zaistniałym zdarzeniu powiadomiono J. P.. Wnioskodawczyni skarżyła się na silny ból lewej nogi.

Wnioskodawczyni była czasowo niezdolna do pracy z powodu choroby w okresie od dnia 19 października 2015r. do dnia 19 marca 2016r.

W dniu 11 grudnia 2015r. (...) sp. z o.o. w Ł. złożył zaświadczenie, w którym wskazał, iż wnioskodawczyni podlega ubezpieczeniu chorobowemu i wypadkowemu od dnia 1 października 2015r. do 1 listopada 2015r.

Zdarzenie zostało uznane przez Agencję Pracy (...) sp. zo.o. w Ł. za wypadek przy pracy.

(...) sp. z o.o. w Ł. zawiera zarówno umowy o pracę, jak i umowy zlecenia. Decyzje o rodzaju umowy podjął (...) sp. z o.o. w Ł.. Potencjalny pracownik nie ma wpływu na rodzaj zawieranej umowy.

Decyzją z dnia 11 lutego 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, iż wnioskodawczyni jako osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek (...) sp. z o.o. w Ł. nie podlega ubezpieczeniom społecznym emerytalnemu, wypadkowemu, rentowemu i chorobowemu w okresie od 1 października 2015r. do 31 października 2015r.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd I instancji wskazał, że odwołanie wnioskodawczyni zasługuje na uwzględnienie.

Sąd zważył, że za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych (art.3 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych – Dz.U. z 2015r. poz.1242 t.j.). Za wypadek przy pracy uważa się również nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w okresie ubezpieczenia wypadkowego z danego tytułu podczas wykonywania pracy na podstawie (...) umowy zlecenia (art.3ust.3 pkt 6 ustawy).Z cytowanego przepisu wynika zatem, iż aby zdarzenie było wypadkiem przy pracy, to muszą być spełnione trzy przesłanki: musi wystąpić nagłość zdarzenia, zewnętrżność przyczyny je powodującej oraz związek zdarzenia z pracą. Wszystkie przesłanki zostały spełnione. Okoliczności dotyczące samego zdarzenia nie były kwestionowane przez pozwanego.

Sąd Rejonowy podniósł, że pozwany zakwestionował podleganie ubezpieczeniom przez wnioskodawczynię z tytułu umowy zlecenia. Natomiast wnioskodawczyni wywodziła swoje uprawnienia do zasiłku chorobowego, twierdząc, że zawarta umowa była de facto umowa zlecenia, powołując się przy tym na art.7 ustawy o zatrudnianiu pracowników tymczasowych.

Zgodnie z art.7 ustawy z dnia 9 lipca 2003r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (t.j.Dz.U. z 2016r. poz.360) (w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia spornej umowy) agencja pracy tymczasowej zatrudnia pracowników tymczasowych na podstawie umowy o pracę na czas określony lub na czas wykonywania określonej pracy. Zawarcie umowy o pracę z pracownikiem tymczasowym stanowi domenę agencji pracy tymczasowej. Przy czym zawarcie umowy o pracę z pracownikiem tymczasowym następuje dopiero po dokonaniu uzgodnień między agencją a pracodawcą użytkownikiem. Ustawodawca nie wyklucza dopuszczalności zatrudnienia cywilnoprawnego (art. 26 u.z.p.t.). Zatrudnienie cywilnoprawne nie może jednak przybierać postaci zatrudnienia podporządkowanego, w takim bowiem przypadku istnieją przesłanki dla uznania go za zatrudnienie pracownicze (tak:Michał Raczkowski komentarz do art.7 ustawy o zatrudnianiu pracowników tymczasowych Lex).

Podmiot prowadzący działalność gospodarczą w formie agencji pracy tymczasowej, nie ma prawnej możliwości zatrudnienia pracowników na podstawie innej umowy, niż umowy wskazane w art. 7 ustawy z 2003 r. o zatrudnianiu

pracowników tymczasowych, bez względu na wolę stron w tym zakresie. Podmiot taki nie może zatem zawrzeć umów cywilnoprawnych z pracownikami tymczasowymi. Pracownik tymczasowy nie jest podporządkowany agencji pracy tymczasowej w rozumieniu art. 22 § 1 k.p., tj. nie wykonuje pracy na jej rzecz i pod jej kierownictwem, podlega bowiem kierownictwu podmiotu trzeciego, tj. pracodawcy użytkownika, natomiast stosunek pracy wiąże go tylko z agencją pracy tymczasowej, nie zaś z pracodawcą użytkownikiem (por. wyrok z dnia 24 maja 2016r. SA w Ł. III AUa 906/15, wyrok z dnia 13 listopada 2015r. III AUa 769/15).

W świetle przepisów ustawy o zatrudnianiu pracowników tymczasowych zawarcie umowy prawa cywilnego z pracownikiem tymczasowym możliwe jest tylko w warunkach określonych w art. 26 powoływanej ustawy. W praktyce przepis ten dotyczy zawierania z uczniami (studentami) umów prawa cywilnego, którzy na gruncie przepisów ustawy z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, w związku z tymi umowami, nie podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym (art. 6 ust. 4 u.s.u.s.). Nie oznacza to jednak, że faktyczne ich zatrudnienie w warunkach określonych w art. 22 § 1 k.p. pozbawia możliwości ustalenia w trybie art. 22 § 11 k.p., że wykonywali pracę na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę zawartej przez strony umowy (por. wyrok z dnia 4 grudnia 2015r. SA w Ł. III AUa 905/15, uchwała SN z dnia 12 grudnia 2011 r. I UZP 6/11 OSNP 2012/9-10/122, LEX nr 1070584).

Art. 26 ust. 1 omawianej ustawy stanowi, iż do osób w wieku od 16 do 18 lat będących uczniami, skierowanych do pracy tymczasowej na podstawie umowy prawa cywilnego, stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu pracy dotyczące zatrudniania młodocianych w innym celu niż przygotowanie zawodowe. Podkreślenia wymaga, iż z literalnego brzmienia przepisu wynika, iż umowy cywilnoprawne mogą być zawierane z osobami w wieku od 16 do 18 lat. W tym miejscu Sąd I instancji podkreślił, że wnioskodawczyni w dacie zawarcia spornych umów miała 25 lat. Jest przy tym oczywiste, że dopuszczalność stosowania umów cywilnoprawnych zależy od tego, czy w toku wykonywania pracy występuje pracownicze podporządkowanie pracodawcy użytkownikowi.

W ramach swej działalności płatnik składek zawiera tzw. umowy ramowe z pracodawcami - użytkownikami, w oparciu o które dochodzi do przekazywania tym pracodawcom pracowników tymczasowych celem wykonywania przez nich na rzecz pracodawcy - użytkownika i pod jego kierownictwem pracy tymczasowej na warunkach określonych w przywołanej ustawie. Wnioskodawczyni, po podpisaniu spornych umów, była przez płatnika składek przydzielona do konkretnego pracodawcy użytkownika ((...) sp. z o.o. w Ł.), w zależności od deklarowanych przez niego potrzeb oraz kwalifikacji i doświadczenia poszczególnych pracowników. Umowy podpisane z wnioskodawczynią zostały zawarte w ramach prowadzonej przez płatnika składek działalności jako agencji pracy tymczasowej.

Wnioskodawczyni pracowała na zmiany, pod nadzorem brygadzysty J. P., czas pracy był ewidencjonowany przez podpisanie listy obecności. Wykonywała powierzoną jej pracę w magazynie, za którą otrzymywała w spornych okresach umówione wynagrodzenie. Przed przystąpieniem do umówionej pracy pracodawca użytkownik przeprowadzał szkolenie wstępne z zakresu BHP oraz szkolenie stanowiskowe.

Sąd Rejonowy zważył, że zgodnie z art. 22 k.p., umowa o pracę to dwustronna czynność prawna, mocą której pracodawca zobowiązuje się do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem, pracownik zaś do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem. Umowa dochodzi do skutku, gdy strony złożą zgodne oświadczenie co do jej istotnych postanowień. Z cytowanego wyżej unormowania wywodzi się zespół cech stosunku pracy, różniących go od innych stosunków prawnych, na podstawie których może być świadczona praca, w szczególności od niektórych stosunków zobowiązaniowych prawa cywilnego, jakimi są umowy o zlecenie. Do cech tych zalicza się m.in. osobiste świadczenie pracy przez pracownika, zobowiązanie się pracownika do wykonywania pracy, a nie do wykonania pracy, co oznacza, że stosunek pracy ma charakter ciągły. Kolejną cechą tego stosunku to zawłaszczanie wyniku pracy przez pracodawcę i wykonywanie pracy w warunkach podporządkowania, to jest pod kierownictwem pracodawcy. Przy tym pracownik nie odpowiada za wynik pracy, ale za samo staranne świadczenie pracy.

W ocenie Sądu Rejonowego charakter wykonywanych, powtarzalnych czynności wykonywanych przez wnioskodawczynię, jej podporządkowanie organizacyjne, brak samodzielności, dobrowolności w sposobie, metodzie

i czasie wykonywania pracy wskazują, że mimo nazwania przedmiotowych umów umowami o zlecenia, są to w istocie umowy o pracę wykonywanej na podstawie ustawy o zatrudnianiu pracowników tymczasowych.

Co istotne, to właśnie ów element podporządkowania pracodawcy (w przypadku zaś pracy tymczasowej - pracodawcy użytkownikowi), któremu bezsprzecznie podlegała wnioskodawczyni, dowodzi jej zatrudnienia na podstawie umów o pracę. To bowiem podporządkowanie pracownika w procesie świadczenia pracy stanowi swoistą linię demarkacyjną, pozwalającą na wyróżnienie elementu konstrukcyjnego stosunku pracy, w relacji do stosunków cywilnoprawnych. Na podporządkowanie pracownika składa się m.in. wyznaczanie pracownikowi czasu i miejsca wykonywania pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2015 r., II PK 153/14, LEX nr 1712814).

Sąd wskazał, że z zeznań wnioskodawczyni oraz świadka J. P., która była bezpośrednią przełożoną wnioskodawczyni wynika jasno, że wnioskodawczynię obowiązywał ustalony w danym zakładzie grafik pracy oraz harmonogram czasu, miejsca i rodzaju jej wykonywania. Wnioskodawczyni świadczyła pracę od poniedziałku do piątku, w systemie zmianowym, pracując pod nadzorem brygadzysty danego zakładu pracy. Tak więc M. Ł. pozostawała podporządkowana rygorom pracy obowiązującym w zakładzie pracy, do którego przydzielona została przez (...) sp. z o.o. w Ł..

Reasumując, Sąd ustaliwszy przesłankowo pracowniczy stosunek zatrudnienia wnioskodawczyni poprzez agencję pracy tymczasowej, stwierdził jej prawo do świadczeń z ubezpieczenia chorobowego i wypadkowego.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł w oparciu o §9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r. poz.1804).w związku z art.98 kpc.

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy, zaskarżając go w całości. Wyrokowi zarzucił:

naruszenie prawa procesowego:

- art. 4778 k.p.c. polegające na rozstrzygnięciu przez sąd rejonowy sprawy należącej do właściwości sądu okręgowego bez względu na wartość przedmiotu sporu, co powoduje nieważność postępowania w myśl art. 379 pkt. 6 k.p.c.,

- art. 47714 k.p.c. poprzez nierozstrzygnięcie co do istoty sprawy, a jednocześnie wykroczenie poza granice zmienianej decyzji – poprzez niezawarcie w wyroku rozstrzygnięcia co do decyzji dnia 30.03.2016r. i jednocześnie przyznanie prawa za okres objęty tą decyzją,

- naruszenie prawa procesowego tj. art. 47714 k.p.c. oraz art. 47710 § 2 poprzez

orzeczenie w kwestiach nie objętych uprzednią decyzją organu rentowego.

Wskazując na te zarzuty organ rentowy wniósł o:

- zmianę wyroku i oddalenie odwołania od decyzji z dnia 03.03.2016r. i

30.03.2016r. albo

- uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I

Instancji.

W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że Sąd zmienił tylko decyzję z dnia 03.03.2015r., która obejmowała okres 01.11.2015r. -29.02.2016r, a jednocześnie przyznał prawo do zasiłku za cały okres 01.11.2015r. -19.03.2016r - tym samym Sąd jednocześnie nie orzekł co do istoty sprawy (tj. co do decyzji z dnia 30.03.2016r.) oraz wykroczył poza

granicę zmienianej decyzji. Sąd nie mógł orzekać w zakresie decyzji z dnia 18.04.2016r. co do której toczy się odrębne postępowanie.

Sąd orzekł w kwestii zastrzeżonej do właściwości sądu okręgowego, w istocie bowiem rozstrzygnął kwestię podlegania przez wnioskodawczynię ubezpieczeniom społecznym, co powoduje nieważność postępowania.

Kwestia podlegania - ubezpieczeniom chorobowemu i wypadkowemu - oraz tytułu tego ubezpieczenia jest w niniejszej sprawie zagadnieniem wstępnym, dopiero po jego rozstrzygnięciu jest możliwe orzekanie o prawie do zasiłku chorobowego. Z uwagi na zgłoszenie Wnioskodawczyni jako zleceniobiorcy organ rentowy wydał decyzję o niepodleganiu z tytułu umowy zlecenia, bo to było zagadnienie sporne. Wnioskodawczyni ani płatnik nie wnosili o wydanie decyzji o podleganiu z tytułu umowy o pracę - co mogła wnioskodawczyni uczynić w związku z postępowaniem odwoławczym przed Sądem Okręgowym. Skoro ubezpieczona została wyłączona z ubezpieczenia z tytułu umowy zlecenia, nie została zgłoszona z żadnego innego tytułu i nie została wydana decyzja obejmująca ją ubezpieczeniem z innego tytułu - to Sąd w niniejszej sprawie powinien oddalić odwołanie z uwagi na niepodleganie ubezpieczeniu w spornym okresie z żadnego tytułu. Sąd mógł też pouczyć stronę o możliwości złożenia wniosku o wydanie decyzji o objęciu ubezpieczeniem pracowniczym, ewentualnie przekazać taki wniosek organowi rentowemu do rozpoznania, a następnie zawiesić postępowanie do czasu uprawomocnienia się tej decyzji. Sąd nie powinien natomiast samodzielnie orzekać w kwestii podlegania ubezpieczeniu.

Sąd orzekł w kwestiach nie objętych uprzednią decyzją organu rentowego tj. co do podlegania ubezpieczeniu pracowniczemu z tytułu zatrudnienia w (...) oraz co do prawa do zasiłków z tego tytułu.

Apelujący podniósł ponadto, że decyzje z dnia 03.03.2016r. i 30.03.2016r. uchylone decyzją z dnia 18.04.2016r., jak również decyzja z dnia 18.04.2016r., odnosiły się do zasiłku z tytułu umowy zlecenia - bo takie było roszczenie wnioskodawczyni: złożona karta wypadku odnosiła się do wypadku przy wykonywaniu umowy zlecenia, jak również druk Z-3a dotyczy osób nie będących pracownikami. Sąd natomiast rozpatrzył wniosek o zasiłek z tytułu ubezpieczenia pracowniczego - co nie było uprzednio przedmiotem decyzji organu rentowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna w tym zaznaczeniu, że doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku.

Przy czym wbrew twierdzeniom organu rentowego rozstrzygnięcie Sądu I instancji, mimo, że w komparycji orzeczenia brak jest wskazania decyzji z dnia 30 marca 2016 roku, dotyczy także tej decyzji. Wynika to w sposób niewątpliwy z treści uzasadnienia – z jego części historycznej, w której Sąd Rejonowy wskazuje na obie wydane decyzje oraz na wniesione odwołania od nich, w konsekwencji orzeka również o okresach zasiłkowych wynikających z treści obu decyzji.

Zatem Sąd, na podstawie art. 350 § 3 kpc sprostował tę oczywistą niedokładność w wyroku Sądu I instancji przez wskazanie, iż odwołanie M. Ł. dotyczy także decyzji z dnia 30 marca 2016 roku znak (...).

Także wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd I instancji nie rozpoznawał odwołań od decyzji z dnia 18 kwietnia 2016 roku. Sąd Rejonowy wskazał jedynie, że powyższa decyzja uchyliła zaskarżone decyzje, jednakże nadal wynikała z niej odmowa prawa do zasiłku chorobowego z tytułu umowy zlecenia, w związku z wydaną decyzją o niepodleganiu ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu. Zatem nadal roszczenia ubezpieczonej nie zostały zaspokojone, należało zatem kontynuować dotychczasowe postępowanie.

Zasadny okazał się zarzut naruszenia art. 47714 k.p.c. w związku z art. 4778 k.p.c. w związku z art. 47710 § 2 kpc.

Zgodnie z art. 477⁸ kpc do właściwości sądów okręgowych należą sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych, z wyjątkiem spraw, dla których zastrzeżona jest właściwość sądów rejonowych. Do właściwości sądów rejonowych należą sprawy:

1) o zasiłek chorobowy, wyrównawczy, opiekuńczy, macierzyński oraz pogrzebowy;

2) o świadczenie rehabilitacyjne;

3) o odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy rolniczej, wypadku w drodze do pracy lub z pracy, wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, wypadku lub choroby zawodowej pozostającej w związku z czynną służbą wojskową albo służbą w Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Straży Granicznej, Biurze Ochrony Rządu, Służbie Więziennej, Państwowej Straży Pożarnej i Służbie C.-Skarbowej;

4) o ustalenie niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności;

Zgodnie z art. 477¹⁴ kpc Sąd oddał odwołanie, jeżeli nie ma podstaw do jego uwzględnienia. W przypadku uwzględnienia odwołania sąd zmienia w całości lub w części zaskarżoną decyzję organu rentowego lub zaskarżone orzeczenie wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności i orzeka co do istoty sprawy.

Zgodnie z art. 477¹⁰ § 2 kpc jeżeli ubezpieczony zgłosił nowe żądanie, dotychczas nierozpoznane przez organ rentowy, sąd przyjmuje to żądanie do protokołu i przekazuje go do rozpoznania organowi rentowemu.

Należy przypomnieć, że odwołanie od decyzji organu rentowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych pełni rolę pozwu i wszczyna postępowanie sądowe. Przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w decyzji a spornych między stronami; poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może zaistnieć. Przed sądem ubezpieczony może jedynie żądać korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swą rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego decyzją, nie może natomiast żądać czegoś, o czym organ rentowy nie decydował. Dlatego też odwołanie wniesione od decyzji organu rentowego nie ma charakteru samodzielnego żądania, a jeżeli takie zostanie zgłoszone, sąd nie może go rozpoznać, lecz zobowiązany jest - zgodnie z treścią art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. - przekazać go do rozpoznania organowi rentowemu. Tym samym kontrolna rola sądu musi korespondować z zakresem rozstrzygnięcia dokonanego w decyzji organu rentowego, gdyż - stosownie do treści art. 477¹⁴ § 2 i art. 477^{14a} k.p.c.- w postępowaniu wywołanym wniesieniem odwołania do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych sąd rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji w granicach jej treści i przedmiotu./por. w tym zakresie wyrok SA w Łodzi z dnia 4.11.2016 r, III AUa 2161/15, LEX nr 2174865/

W rozpoznawanej sprawie decyzje z dnia 03.03.2016r. i 30.03.2016r. uchylone decyzją z dnia 18.04.2016r., jak również decyzja z dnia 18.04.2016r., odnosiły się do zasiłku z tytułu umowy zlecenia - bo tego dotyczył wniosek ubezpieczonej: złożona karta wypadku odnosiła się do wypadku przy wykonywaniu umowy zlecenia, jak również druk Z-3a dotyczy osób nie będących pracownikami.

Jednocześnie ubezpieczona nie zakwestionowała decyzji dotyczącej ustalenia, że nie podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy zlecenia, a we wniesionych odwołaniach podnosiła, że nie łączył ją z płatnikiem stosunek zlecenia, a stosunek pracy, a tym samym wystąpiła o przyznanie prawa do zasiłku chorobowego w związku z zatrudnieniem pracowniczym.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji w sposób nieuprawniony przesłankowo ustalił pracowniczy stosunek zatrudnienia wnioskodawczyni poprzez agencję pracy tymczasowej i stwierdził z tego tytułu jej prawo do świadczeń z ubezpieczenia chorobowego i wypadkowego, bowiem Sąd Rejonowy orzekł w kwestii zastrzeżonej do właściwości sądu okręgowego, w istocie bowiem rozstrzygnął kwestię podlegania przez wnioskodawczynię ubezpieczeniom społecznym. W tym przypadku kwestia podlegania ubezpieczeniom chorobowemu i wypadkowemu - oraz tytułu tego ubezpieczenia jest w niniejszej sprawie zagadnieniem wstępnym, dopiero po jego rozstrzygnięciu jest możliwe orzekanie o prawie do zasiłku chorobowego. Natomiast kwestia dotycząca podlegania ubezpieczeniom społecznym w

związku z pracowniczym zatrudnieniem nie była dotychczas przedmiotem decyzji organu rentowego, podobnie jak i prawo do zasiłku chorobowego w związku ze stosunkiem pracy.

Sąd orzekł zatem w kwestiach nie objętych uprzednią decyzją organu rentowego tj. co do podlegania ubezpieczeniu pracowniczemu z tytułu zatrudnienia w (...) oraz co do prawa do zasiłków z tego tytułu.

W ocenie Sądu wobec treści odwołań ubezpieczonej, która co do zasady nie kwestionowała zaskarżonych decyzji, w związku z tym, że nie podlega ubezpieczeniom społecznym na skutek zawarcia umowy zlecenia (co było przedmiotem decyzji), a wносиła o przyznanie zasiłku chorobowego, ale z innego tytułu (co nie było przedmiotem decyzji), wydanie wyroku w oparciu o takie żądanie, w ocenie Sądu Okręgowego było niedopuszczalne w świetle art. 47714 k.p.c. w związku z art. 4778 k.p.c. w związku z art. 47710 § 2 kpc, czego konsekwencją powinno być umorzenie postępowania na podstawie art. 355 § 1 kpc.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie 386 § 3 kpc w związku z art. 355 § 1 kpc uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie.

Natomiast zawarty w odwołaniach ubezpieczonej z dnia 21 marca 2016 roku i 8 kwietnia 2016 roku wniosek o przyznanie prawa do zasiłku chorobowego zgłoszony przez M. Ł. z tytułu ubezpieczenia pracowniczego, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 47710 § 2 kpc przekazał organowi rentowemu do rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji.

Przewodniczący : Sędziowie: